

Η ΠΡΟ ἑβδομάδων [προαγγελ-
θεῖσα δρᾶσις τῆς Ἰταλίας καὶ
εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς τουρκικῆς αὐτο-
κρατορίας, καὶ ὠρισμένως ἡ τοῦ Ἰτα-
λικοῦ στόλου ἐν τῇ Αἰγαίῳ, δὲν ἐξε-
δηλώθη μέχρι σήμερον δι' οὐδεμιᾶς
πράξεως, ὅλαι δὲ αἱ φῆμαι περὶ κα-
ταλήψεως πότε τῆς Μιτυλήνης, πότε
τῆς Χίου καὶ ἄλλοτε τῆς Ρόδου ἢ τῆς
Λήμνου ἀπεδείχθησαν μέχρι τοῦδε
ἐστηρημέναι πάσης ὑποστάσεως. Ἡ
ἐφεκτικότης αὐτῆ τῆς Ἰταλίας θά
ἤδύνατο νὰ ἐξηγηθῆ ὡς προερχομένη
ἐκ διπλωματικῶν δυσχερειῶν, ἃς ἴσως
συναντᾷ παρὰ ταῖς λοιπαῖς Μεγ. Δυ-
νάμεις, δὲν εἶναι ἐν τούτοις ἀπίθανον
νὰ ἐφείλεται καὶ εἰς δευτέρας σκέψεις
περὶ τῆς σκοπιμότητος μιᾶς οἷας
δήποτε ἐνεργείας ἐπὶ τῶν νήσων
τοῦ Αἰγαίου, ὅταν μάλιστα εἶναι ἐκ
τῶν προτέρων βεβαιωμένον ὅτι ἡ κα-
τάληψις μιᾶς ἢ πλείονων νήσων
δὲν δύναται νὰ μεταβληθῆ εἰς κατά-
κτησιν, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῆ καὶ
πρόρροθεν πιθανόν διὰ τὰς Μεγ. Δυ-
νάμεις, καὶ ἐὰν ἐπέτρεπον εἰς τὴν Ἰ-
ταλίαν νὰ δρᾶσιν ἐν τῇ Αἰγαίῳ, ὅτι
θὰ ἠνείχοντο νὰ ἐγκατασταθῆ ἡ Δύ-
ναμις αὐτῆ ὀριστικῶς εἰς τὰ πρόδύρα
τῆς Κ)πόλεως ἐγκυβερνοῦσα τὴν
κυριαρχίαν τῆς ἐπὶ τῶν νήσων
τοῦ Αἰγαίου, ὡς ἐπέτρεψαν εἰς αὐ-
τὴν νὰ πράξῃ διὰ τὴν Τριπολιτίδα.
Ἀποτελεσματικώτερα ἴσως θὰ ἦτο
ἡ δρᾶσις τῆς Ἰταλίας ἐὰν κατελάμ-
βανε λιμένα τινὰ ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς
ἢ ἀσιατικῆς Τουρκίας, ὡς τὴν Θεο-
σαλονικὴν, Σμύρνην, Βηρυττὸν ἢ ἄλ-
λην τινὰ παράλιον πόλιν. Ἄλλ' ἐγ-
χειρημα τοιοῦτον δὲν θὰ ἦτο δυνατόν
νὰ ἀχθῆ εἰς πέρας μετ' ἐπιτυχίας, ἢ
δὲ ἀντίστασις ἦν συναντήσῃ οἱ Ἰτα-
λοὶ ἐν Τριπολιτίδι, ὅπου ὀλιγάριθμος
τουρκικὸς στρατὸς ἐντελῶς ἀπομεμο-
νωμένος τοῦ λοιποῦ Κράτους καὶ μὴ
δυνάμενος νὰ λάβῃ καμμίαν ἐνίσχυ-
σιν. βοηθούμενος δὲ μόνον ὑπὸ τῶν
ἐγχωρίων μουσουλμάνων διαμφοισθη-
τεῖ αὐτοῖς σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν
τὸ ἔδαφος, δὲν εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ
ἐνθαρρύνῃ αὐτοὺς ὅπως ἐπιχειρήσω-
σιν ὁμοίαις ἀποβάσεσι ἐπὶ ἡπειρωτι-
κοῦ ἐδάφους εἰς σημεῖα ἀφιστάμενα
μὲν πολὺ ἀπὸ τῆς θάλασσας τῶν πολε-
μικῶν αὐτῶν ἐργασίων κείμενα δὲ
ἐγγύτατα εἰς τὰ μουσουλμανικὰ κέν-
τρα ἀπὸ τὰ ὅποια ἡ Τουρκία στρατο-
λογεῖ τὰς πολεμικὰς δυνάμεις αὐτῆς.
Μόνον ἐπὶ τῶν ἀλβανικῶν παραλίων
θὰ ἤδύνατο ἡ Ἰταλία νὰ δρᾶσιν ἐπι-
τυχῶς, ὡς γειννιαζόντων πρὸς αὐτήν.
Ἄλλ' ἢ ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου τῶν
τουρκικῶν παραλίων πολεμικὴ ἐνέρ-
γεια τῆς Ἰταλίας θὰ ἤδύνατο νὰ ἀπο-
βῆ λίαν ἐπικίνδυνος εἰς τὴν εὐρωπαϊ-
κὴν εἰρήνην, δεδομένου ὅτι ἡ μὲν Αὐ-
στρία δὲν θὰ ἤδύνατο νὰ μείνῃ ἀδιά-
φορος πρὸς ταύτην, θὰ ἦτο δὲ δύσκο-
λον νὰ μὴ γείνη αισθητὸς ὁ ἀντίκτυ-
πος αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν Βαλκανικὴν
Χερσόνησον καὶ νὰ μὴ παρασύρῃ εἰς
τὴν δίλην τοῦ πολέμου τὰ Κράτη τοῦ
Αἴμου τὰ ὅποια φυσικώτατα θὰ ἐπω-
φελούνη τῆς δημιουργουμένης εὐκαι-

ρίας ὅπως προαγγήν ἕκαστον τὰς
ἐθνικὰς διεκδικήσεις του.

Ἄλλ' ἀκριβῶς διὰ τοὺς κινδύνους
τούτους, οὐ μόνον οὐδεὶς γίνεται λό-
γος περὶ ἰταλικῆς δράσεως ἐπὶ τῶν
ἀλβανικῶν παραλίων, ἀλλὰ καὶ ρη-
τῶς ἀποκλείεται αὐτὴ ἀπὸ τῶν θρυ-
λουμένων ἰταλικῶν σχεδίων. Ἀφοῦ
δὲ ἡ μὲν κατάληψις μιᾶς ἢ πλείονων
νήσων δὲν εἶναι πιθανόν διὰ τὴν ἀσκή-
σιν ἐπὶ τῆς Πύλης τοιαύτην πίεσιν
ὥστε νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὴν νὰ συνθη-
κολογήσῃ, ἢ δὲ ἐπὶ ἄλλων ἡπειρωτι-
κῶν παραλίων ἐν Εὐρώπῃ ἢ Ἀσίᾳ.
ἐνέργεια εἶναι δύσκολος καὶ κινδυνώ-
δης, δὲν εἶναι ἀπίθανον ἢ Ἰταλία νὰ
πρυτιμῆσιν ἢ περιορίσῃ τὰς προσπά-
θειάς τῆς ἐπὶ τῆς Τριπολιτίδος καὶ Κυ-
ρηναϊκῆς καὶ συγκεντρώσῃ ἐκεῖ ὅλας
τὰς κινητοποιηθείσας δυνάμεις τῆς,
νὰ καταφέρῃ καιρὸν κτύπημα κατὰ
τῆς τουρκικῆς ἀντιστάσεως καὶ νὰ
καταστήσῃ πραγματικὴν τὴν κυριαρ-
χίαν αὐτῆς ἐπ' ὅλοκληρου τῆς εὐρυ-
τάτης ἐπαρχίας ἣν προσηύτησεν εἰς
τὸ Κράτος τῆς.

ΕΝ ἈΛΛΗ ἰσὴλ δημοσιεύομεν
τὸ ὑπόμνημα τὸ ὅποion ὁ Πρό-
εδρος τῆς Συνελεύσεως, ἐκπληρῶν
ἐντολὴν αὐτῆς ἐπέδωκε τοῖς κ.
κ. Προξένοις τῶν Προστατῶν
Δυνάμεων. Διὰ τοῦ ὑπομνήματος
τούτου φέρεται εἰς γνώσιν τῶν ἀντι-
προσώπων τῶν Προστ. Δυνάμεων
ἢ περὶ τοῦ ὀρισταμένου καθεστῶτος
γνώμη τοῦ κρητικοῦ λαοῦ ἢ ἀπο-
κρυσταλλωθείσα ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς
Συνελεύσεως διὰ τῆς ὁποίας ἡ παρά-
τασις τοῦ καθεστῶτος τούτου χαρα-
κτηρίζεται δυσχερὴς καὶ πλήρης κιν-
δύνου, κρίνονται δὲ εὐθετοὶ αἱ περι-
στάσεις ὅπως ἐπίδωχθῆ ὁ τερματι-
σμός αὐτοῦ διὰ τῆς διεθνοῦς ἀναγνω-
ρίσεως τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος Ἐνώ-
σεως. Ὡς γνωστόν, τὸ ὑπόμνημα
τοῦτο ἦτο τὸ ἀπαύχασμα οὕτως
εἰπεῖν τῶν μακρῶν καὶ πεισματω-
δῶν συζητήσεων, αἵτινες ἐπὶ ἡμέρας
διεξήχθησαν ἐν τῇ Συνελεύσει, ἐση-
μείωσε δὲ τὴν ἐπικράτησιν τῶν με-
τριοπαθετέρων καὶ τῶν μᾶλλον συν-
τηρητικῶν στοιχείων ἀπέναντι τῶν
φρονούντων ὅτι ἐπιβάλλεται εἰς τὸν
κρητικὸν λαὸν ὅπως διὰ δρᾶσεως ἐν-
τονωτέρας ἐπιδιώξῃ τὴν ἀναγνώρισιν
τῆς Ἐνώσεως, ἀποστέλλων τοὺς
ἀντιπροσώπους του εἰς τὴν Ἑλλ.
Βουλὴν. Ἄλλ' ἢ ἐπικράτησις τῆς
ἠπιωτέρας ταύτης γνώμης, μολοντί
αὐτὴ ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ πολλῶν με-
τὴν ἐπιφυλάξιν ὅτι ἡ ἐπίδοσις τοῦ
ὑπομνήματος δὲν ἀπέκλειε τὴν ἐκ
παραλλήλου λήψιν καὶ ἄλλων ῥιζι-
κωτέρων μέτρων, ἐπετεύχθη οὐχὶ
διὰ μεγάλης πλειοψηφίας, ἐὰν δὲ
συνεκέντρωσε τὰς πλείονας ψήφους
τῶν κ. κ. πληρεξουσίων δὲν ἀνταπε-
κρίθη ὁμοῦ καὶ εἰς τὰς προσδοκίας
τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις ἔκρινε τὴν
περὶ ἐπίδοσεως ὑπομνήματος ἀπό-
φασιν τῆς Συνελεύσεως ἀνεπαρκῆ.

Διὰ τοῦτο εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώ-
ρησιν τῶν πληρεξουσίων εἰς τὰς ἐ-
παρχίας τῶν ἀνεῦ ἄλλης γενναιοτέ-
ρας ἀποφάσεως ἢ δυσφορίας τοῦ κρη-
τικοῦ λαοῦ ἤρχισε νὰ ἐκδηλοῦται ζῶ-
ηροτέρα, τὸ δὲ λαϊκὸν κίνημα τὸ τεῖ-
νον νὰ δώσῃ γενναιοτέρων ὠθησιν
εἰς τὸ ἐθνικὸν ζήτημα ἤρχισε νὰ δια-
γράφῃται εὐκρινέστερον καὶ νὰ λαμ-
βάνῃ διαστάσεις εὐρυτέρας. Εἶναι βε-
βαίως λυπηρὸν ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεῖα
τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, λιποψυχήσασα
πρὸ τῶν εὐθυνῶν, ἀφῆκε νὰ διαφύγῃ
τῶν χειρῶν τῆς ἢ διαχειρίσεως τοῦ
ἐθνικοῦ ζητήματος καὶ περιέγαγε τὸν
κρητικὸν λαὸν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ
μεριμνήσῃ ὁ ἴδιος περὶ τῆς προαγω-
γῆς αὐτοῦ διότι πλὴν τοῦ ὅτι ὁ λαὸς
οὕτως ἀναστατοῦται, γνωρίζομεν ἐκ
πειρας πάντες ὅτι τὰ λαϊκὰ κινήματα
παρ' ὅλην τὴν ἀγαθὴν θέλησιν καὶ
τὰς ἐπαινετὰς προσπάθειάς τῶν ἐπὶ
κεφαλῆς αὐτῶν συνεπάγονται πάντοτε
ἰσχυροῦς ἐσωτερικοὺς κλονισμοὺς ὧν ἡ
ἐπιτήρησις τῆς τάξεως ἐπίδρασις εἶναι
ἐπιζημία. Καὶ ἵα ἤτοσεύχῃς ἔργον, ἐὰν,
λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν τῶν ἐσωτερι-
κῶν καὶ ἐξωτερικῶν συνθηκῶν, ἐν αἷς
ὁ τόπος διατελεῖ, κατωρθοῦτο νὰ ἐξευ-
ρεθῆ τρόπος ἐνεργείας δυνάμενος νὰ
ικανοποιήσῃ τὸ λαϊκὸν αἶσθημα, χω-
ρὶς νὰ ἀναστατωθῆ ὁ τόπος καὶ ἐπέλ-
θῃ διατάραξις τῆς δημοσίας τάξεως.
Τοῦτο βεβαίως θὰ ἐπετυγχάνετο ἐὰν
ἡ νόμιμος τοῦ τόπου ἀντιπροσωπεῖα
δὲν ἐμικροψύχῃ καὶ διετῆρῃ τὴν δια-
χείρισιν τοῦ ζητήματος ἀλλ' ἀφ' ἧς
στιγμῆς αὐτὴ τὸ ἐγκατέλειψεν ἀρκε-
σθεῖσα εἰς τὴν ἐπίδοσιν ἑνὸς ὑπομνή-
ματος πρὸς τὰς Προστ. Δυνάμεις, οἱ
ἐκ τῆς λαϊκῆς ἐξεγέρσεως κίνδυνον
εἶναι πάντοτε ἐπικείμενοι, ἐκ τοῦ πα-
τριωτισμοῦ δὲ καὶ τῆς συνέσεως καὶ
τῆς ἐπιβολῆς τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ
λαϊκοῦ κινήματος ἐξαρτᾶται ὁ περιο-
ρισμός αὐτῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΝ ΤΟΥ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

Τὸ τουρκικὸν ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύ-
νης ἐδημοσίευσεν τὸ ἐπόμενον ἀνακοινωθέν:
«Αἱ ἀνακρίσεις ἐληξαν ὀριστικῶς.
Καὶ οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι διεπί-
στωσαν, ὅτι οἱ ἑλληνικοὶ (ροῦμ) συμμα-
χία τοῦ Ζήκου καὶ τοῦ Ρέμου διέπραξαν
τὸ ἐγκλήμα.
Οἱ λόγοι τῆς δολοφονίας εἶναι, ὅτι ὁ
Μητροπολίτης ἠθέλησε νὰ κατῴχη ἐν
ὀνόματι τῆς Ἐκκλησίας μίαν οἰκίαν ἀνη-
κουσαν εἰς τὸν Ζήκον, ἠρνήθη δὲ νὰ συζεύ-
ξῃ μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν ἠθέληεν ὁ Ρέμος,
νὰ νυμφεῖται καὶ τρίτον καὶ διότι ἀποποι-
ήθη τὴν δῶσιν εἰς τοὺς δύο ληστὰς πιστο-
ποιητικὰ, ἐξασφαλίζοντα εἰς αὐτοῦς, ὅταν
θα διήρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐλευ-
θερίαν τῆς κινήσεώς των.
Ἐπειδὴ οἱ βραχίονες τοῦ Μητροπολί-
του εἶχον δεθῆ μὲ ἐν σχοινίον, τὸ αἵμα-
τωμένον σχοινίον, τὸ ὅποion οἱ λησταί,
αἵτινες, τὴν ἐπύρρον συνήχησαν τὸν πό-
μην, ἠθέλησαν νὰ δώσουν εἰς αὐτόν,

μαρτυρεῖ, ὅτι οὗτοι ἦσαν οἱ δολοφόνοι.
Τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ οἱ ἀριθμοὶ, τοῦ
ὁποίου κατέδωκεν ὁ πομπὴν συμβιβάζον-
ται πρὸς τοὺς τῆς συμμορίας τοῦ Ζήκου καὶ
τοῦ Ρέμου. Ὅταν ἐδείχθη εἰς τὸν ποιμένα
μία φωτογραφία τοῦ Ζήκου κρατουμένη
εἰς τὸ κυβερνητικὸν μέγαρον, ὁ ῥηθεὶς ποι-
μὴν κατέθεσεν, ὅτι τὸ ἀνάστημα καὶ ἡ φυ-
σιογνωμία του ὁμοιάζον πρὸς τὸ χαρα-
κτηριστικὰ τοῦ ἑτέρου τῶν ληστῶν, τοῦ
ὁποίου, εἶδεν.
Ἐξετάζονται τὰ αἰτία δι' ἧς ὁ Μητροπο-
λίτης, ὅστις διερχόμενος τὴν χωρίαν εἶχε
πάντοτε τὴν συνήθειαν νὰ παραλαμβάνῃ ὡς
φύλακα ἐνόπλιος χωρικοῦ, δὲν παρέλαβε
τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος τοιοῦτος.
Οὐδὲν μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ Μητροπολίτης
διὰ τῆς βίας ὠδηγήθη ἐπὶ μίαν ὠραν πεζῆ
ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅθεν κατῆλθεν τοῦ ζήφου
μέχρι τοῦ τόπου τῆς σφαγῆς.
Οὐτε ἕγχεος διεπιστώθη, ὅτι ἐσώθη. Δὲν
εἶπεν οὐδὲν ἕγχεος ἐπίσης ἐπὶ τῶν ἐνδυμά-
των ἢ τοῦ σώματος τοῦ Μητροπολίτου,
μαρτυροῦν, ὅτι ἔδαρη ἢ οἱ σάρκες του κα-
τεξερχίσθησαν.
Ἐντόνω, ἀναζητοῦνται οἱ ἔνοχοι.
Καὶ ταῦτα μὲν λέγει τὸ ἀνακοινωθέν
τοῦ Τουρκικοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιο-
σύνης, τουρκικώτατα διαστρέφον τὴν ἀλή-
θειαν. Ἄλλ' ἢ ἀδελφὸς τοῦ θύματος ἐν Θεο-
σαλονικῇ προέβη εἰς ἀποκαλυπτικώτατας
δηλώσεις, ἐξ ὧν καταφαίνεται ποῖοι εἶναι
οἱ πραγματικοὶ καὶ οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοὶ
τῆς δολοφονίας.
Εἰς ἐρώτησιν συντάκτου τῆς «Ν. Ἀλη-
θείας» ἂν ὑποπευθεῖται τινὰς καὶ τί ἀνέ-
μενα ἔχει ἀπάντησε:
— Μάλιστα ὑποπευθεῖμαι καὶ κατη-
γορῶ ὡς ἠθικοῦ δολοφόνου τοῦ ἀδελφοῦ
μου τὴν καμακᾶμην Γρεβενῶν, τὸν λοχα-
γὸν τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἐκ τῶν σημα-
νόντων μελῶν τοῦ Κομιτάτου Μπεκὴρ
βέην καὶ ἑτερόν τινὰ ἀξιώματικόν, οὐ τὸ
ὄνομα μοι διαφεύγει ταύτην τὴν στιγμὴν.
Δεδόμενα ἔχω πολλὰ, θὰ σὰς δηλώσω
δὲ ὅσα ἡ τεταραχμένη ἦδη ἐκ τῆς θλίψεως
μνήμη μου συγκαταεῖ. Ὁ προκατήκομος τοῦ
ἀδελφοῦ μου εἶχεν ἱπποκόμον κωμισθανόν
Μουράτ, ὃν καὶ ὁ ἀδελφός μου προσέλαβεν
αὐξήσας συνάμα τὸν μισθὸν του. Ἡμεθα
εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτόν καὶ αὐτὸς ἐφαί-
νετο ὑπερευχαριστημένος. Αἶφνης ἐξ ἑβδο-
μάδας πρὸ τῆς δολοφονίας μᾶς ἐδήλωσε
μετὰ συστολῆς καὶ λύπης συνάμα ὅτι πα-
ρατεῖται τῆς ὑπηρεσίας παρ' ἡμῖν, διότι
μαλὼνιν μεταξὺ των οἱ συγγενεῖς σου!
Τοῦτο ἔκτοτε μοι ἀνέβαλε τὴν ὑπόψιν
ὅτι ἄλλοι ἔχοντες συμφέρον νὰ τὸν ἀπο-
μακρύνουν ἀπ' ἡμῶν τὸν ἠνάγκασαν νὰ πα-
ραιτηθῆ. Τὴν ὑπόψιν μου ταύτην ἀνε-
κοίνωσα εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις μοι
ἀπάντησε ἐὰν φονεῖθω, θὰ φονεῖθω ἀπὸ
τὰς ἀρχάς.
Πολὺ πρὸ τῆς δολοφονίας τοῦ ἀδε-
λφοῦ μου ἐπῆλθε φιλονεικία μεταξὺ αὐ-
τοῦ καὶ τοῦ Καμακᾶμη Γρεβενῶν δι' ἄ-
γνωστὸν μὴ ζήτημα, ὅστις ἐπὶ τέλους ἀ-
ναγκασθεὶς τὸ δίκαιον τοῦ ἀδελφοῦ μου
τῷ εἶπεν «Ἐρεῖς δίκαιον, ἀλλὰ τί νὰ
κάμω; ἐστὶ θέλον ἄλλοι»!
Ὀλίγαις ἡμέραις πρὸ τῆς δολοφονίας
του, ὁ ἀδελφός μου, πρὸς τὸ ὅποion ὁ Κα-
μακᾶμης ἠρνεῖτο νὰ δώσῃ ἐπίπλους χω-
ροφύλακα πρὸς συνοδὴν ἔπεισεν ἕνα ἐ-
ξέλλη εἰς περιοδείαν. Μόλις ἔμοις ἐπροχώ-
ρησε ὀλιγονδίστασμα, ἐπέστρεψε καὶ ἀφιπ-
πεύσας ἀνῆλθεν εἰς τὸ οἰκημᾶ μὰς καὶ
καὶ μοι εἶπε. «Δός μοι χαρτὴ νὰ γράψω τὴ
σοῦ χρεωστῶ, διότι δὲν ἠξέρωμεν τί γί-